

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Hivatalos ultimátum**

1. Kérdezetlen vendég a pult homályában

Kardos Gábor

A földszinti kisbolt párás üvegajtaja halkan koccant, amikor az idegen belépett. Enci éppen a hűtőpult mögött igazgatta a csomagolt árut; a Bálinttal való szakítása még mindig ott feszült a vállában, mint egy kioldhatatlan, sajgó csomó. A pult mögött vállalt műszakok jelentették számára az egyetlen menedéket a ház fojtogató pletykái és a folyosói tekintetek elől. Az új vevő azonban nem a szokásos kapkodó lakó volt: fiatal, megnyerő fellépésű férfi lépett a pulthoz, és halk, szinte simogató hangon kért egy kávét, miközben tekintetével komótosan pásztázta a polcokat és a bejáratot.

„Szép, patinás ház ez” – jegyezte meg a férfi gyanúsan közvetlen stílusban, miközben az ablakon át a belső udvar homályos vakolatát figyelte. – „Hallottam, hogy akad eladó lakás a felsőbb emeleteken. Maga régóta dolgozik itt? Milyen errefelé a közösség?” A kérdések túlságosan is célzottak voltak, mégis, az ismeretlen figyelme ssége és nyílt, magabiztos mosolya furcsa bizsergést keltett Enciben. A lány önkéntelenül elmosolyodott, hosszú idő óta először érezve, hogy valaki nem a zűrzavaros kapcsolatai vagy a házban keringő pletykák alapján ítéli meg.

A bolti ablak túloldalán, a kapualj sötétjében azonban egy feszült árnyék mozdult. Bálint napok óta céltalanul bolyongott a lépcsőház és a szuterén között, a kiégés és a lecsúszástól való félelem tehetetlen dühe marta a lelkét. Amikor meglátta a lányt az ismeretlen férfival nevetgél ni, a féltékenys ég azonnal elöntötte az agyát. A nehéz bakancsok kopogása baljóslatúan visszhangzott a kövezeten, ahogy Bálint berontott a kisboltba, és szándékosan, fenyegetően rátámaszkodott a pultra.

„Valami gond van, pajtás? Túl sokat kérdezősködsz” – horkant fel Bálint, ökleit összeszorítva, tekintetében nyers agresszióval. Az idegen azonban nem riadt meg, nem lépett hátra. Lassan megfordult, és ahogy a mennyezeti neoncső éles fénye rávetült a vonásaira, Bálint mozdulata hirtelen félbeszakadt. A levegő bent rekedt a torkában.

„Csak nem a jó öreg Bálint?” – lépett egyet előre az idegen, és a száján fanyar, veszélyes mosoly jelent meg. A feszültség nem oldódott ki, csak átalakult: Enci dermedten figyelte a két férfi közötti néma, fojtogató párbeszédet. A légióban töltött évek sötét emlékei, a sivatagi por és a közösen elhallgatott titkok árnyéka csapott le a szűkös térre. Bálint egykori bajtársa nem véletlenül bukkant fel a Vászoly utca 6.-ban –

és az a szándéka, hogy pont ebben a házban vegyen lakást, sokkal többet rejtett egyszerű költözési szándéknál.

2. A főkapcsoló kattánása

Kővári Klára

A hetedik emelet felől lüktető, szabályos zúgás vibrált végig a ház vasbeton vázán, mintha az épület lázas testtel küzdene a túlfeszültség ellen. Dr. Bordás András a földszinti folyosó sötétedő zugában állt, és tremolózó kézzel szorította a villanyóraszekrény kulcsát. Etelka hiába szólt utána aggódva a félig nyitott ajtóból, az idős professzort elöntötte a szakmai düh és az önérzet. – R egyenlő U per I! Ezt mindenkinek tudnia kellene, de ezek a maiak teljesen elégetik a hálózatot! – mormolta maga elé remegő ajakkal, miközben felidézte a régi szép időket, amikor még a három hatvanas kenyér és a mérnöki fegyelem szabta meg az élet rendjét.

Nem tűrhette tovább, hogy a felelőtlen lakók tönkretegyék a gépészetet. Határozott, gépies léptekkel ért el a szuterén lejárójához, ahol Dr. Balog Henrik hűvös, kimért alakja tűnt fel az árnyékban, mintha csak a ház végső összeomlására várna. Bordás professzor fel sem nézett rá; egyetlen kíméletlen, fémes mozdulattal csapta le a fő relé nehéz karját.

A következő pillanatban a Vászoly utca 6. egyetlen másodperc alatt zuhant a koromsötét semmibe. A bányászgépek zúgása elhallgatott, Dániel monitorja kialudt a másodikon, s a nyomasztó feketeségben azonnal elszabadultak az elfojtott indulatok. Tompa ütés zaja csattant a nyirkos falak között, egy fojtott sikoly hasított a csendbe, s a lépcső tövében egy nehéz, barna boríték csörrent meg a csupasz betonpadlón.

3. Hivatalos ultimátum

Zsombor Dénes

Dániel a bejárati ajtó hideg fémjéhez szorította a homlokát. A salétromos lépcsőházból beszűrődő zajok hirtelen megváltoztak: a megszokott, fojtott szomszédi suttogások helyét határozott, nehéz csizmaléptek vették át. A katasztrófavédelem és az építésügyi hatóság emberei megérkeztek. A zsebében lapuló telefon néma fenyegetése még

mindig égette a combját, de az ajtón túli valóság most még kíméletlenebbnek tűnt.

Fekete Zoltán kétségbeesett, éles hangja csattant fel az első emeleti pihenőnél. A közös képviselő remegő kézzel próbálta elsimítani a kiterített tervrajzokat és a korábbi jegyzőkönyveket, de az ellenőrök hűvös szigorral hallgatták. A pincéből feláramló szúrós gázzag és a hálózat túlterheltsége miatti kiégett vezetékek nem hagytak teret a bürokratikus mellébeszélésnek. Az épület állapota közvetlen életveszélyt jelentett.

- Vagy azonnali, többszörösére emelt kényszer-felújítási alapot szavaztat meg a lakókkal, vagy hivatalosan is lakatlanná nyilvánítjuk a házat, és megkezdjük a kiürítést, Fekete úr – dörrent a hatósági ember szava. A kijelentés súlya végigsöpört a folyosókon. A résnyire nyílt ajtók mögött Szabó Andrea megtörten szorította össze a kezét, miközben Ida felkészületlenül, rémülten ölelte magához a kislányát. A kilakoltatás réme jéghideg hullámként csapott le a lakókra.

Ekkor lépett ki a liftből Dr. Balog Henrik. A kényszerárverező ügyvéd élre vasalt öltönyében, halk, kimért léptekkel közeledett a csoporthoz. Szemében a megszokott, gátlástalan nyugalom csillogott. Nem szólt egyetlen szót sem, csak végigmérte a megrettent szomszédokat. Pontosan tudta, hogy a csillagászati felújítási költségek és az azonnali fizetési felszólítások elhozzák az ő idejét: a csapdába esett, eladósodott lakók hamarosan kénytelenek lesznek áron alul átadni neki a lakásaik kulcsait.